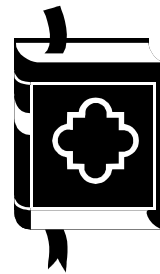

SBOR BRATRSKÉ JEDNOTY
BAPTISTŮ CHEB , LIBUŠINA 4

ZPRAVODAJ

leden 11

VERŠ SBORU PRO 2011

Amen, amen, říkám vám: Kdo slyší mé slovo a věří Tomu, který mě poslal, má věčný život a nepřijde na soud, ale již přešel ze smrti do života.

Jan 5:24

INFORMACE VÝKONNÉHO VÝBORU BJB Č. 5/2010

1. Informace z jednání VV dne 27. září 2010

VV přijal informaci předsedy o vykonaných návštěvách ve sborech na Sv. Heleně, Teplé, Lovosicích, Karlových Varech a Jablonci nad Nisou.

VV projednal možnosti další služby br. Daniela Kuce, který z osobních a rodinných důvodů ukončil kazatelskou službu v jabloneckém sboru a s rodinou se přestěhoval do Plzně. V Plzni se zapojuje do misijní služby tepelského sboru a sboru Vinný kmen. I nadále zůstává ve funkci místopředsedy VV.

VV obdržel od Československé baptistické konvence v Kanadě dar 7000 USD na misijní účely. Částka bude převedena na misijní fond.

VV přijal informaci tajemníka o příjmech a výdajích z krizového fondu v souvislosti s letošními povodněmi. Tajemník bude informovat Jednotu o čerpání prostředků v samostatné zprávě.

VV projednal vydání Slov života na rok 2011 a začal přípravu na vydání pro rok 2012.

VV projednal a schválil návrh programu RZS v Olomouci.

VV hovořil o Procházkově přednášce a vítá iniciativu v oblasti zkoumání minulosti BJB. VV dává podnět historické komisi, aby se tématem politických procesů s kazateli a představiteli BJB pečlivě zabývala. VV je přesvědčen, že vyrovnání se s minulostí je stále závazkem celé naší Jednoty.

VV projednal návrh Plánu akcí na rok 2011.

VV přijal informaci o zvolení br. Titěry do evangelizačního odboru Světové baptistické aliance (BWA). V této službě chceme bratra podporovat.

VV přijal zprávu tajemníka o jednání Koncilu EBF v Římě, kterého se zúčastnil společně s bratrem Jackaničem ml. a sestrou Procházkovou. Zároveň informoval, že Koncil zvolil sestru Procházkovou na příští dva roky laickým členem Koncilu EBF.

VV jednal o stavu budovy VOŠ Dorkas v Olomouci. Budova již nyní vyžaduje naléhavé opravy, které musí financovat majitel tedy BJB. Požadavky investic se budou stále zvyšovat. VV považuje za nutné, aby se Jednota tímto tématem co nejdříve zabývala.

VV rozhodl o darování dlouhodobě nepojízdného služebního automobilu Peugeot (stáří 11 let, najeto více než 250tis.km) sboru BJB v Sokolově. Automobil nebylo možné nijak odprodat a náklady na opravy dalece přesahují hodnotu vozu.

Tajemník informoval VV o aktuální situaci s plněním rozpočtu a změnách v hospodaření. Tato informace bude předána sborům na RZS v Olomouci.

VV odsouhlasil vydání brožury historické komise „Baptistické zásady, jejich kořeny a okolnosti vzniku“. Realizaci zajistí tajemník.

VV schválil pro potřeby Kanceláře VV BJB rámcovou smlouvu o poskytování telefonních služeb se společností T-mobile. Sbory, které mají zájem o připojení se k této smlouvě, mohou využít plánovaných školení, která se uskuteční v Praze a Brně v průběhu října 2010.

Vedoucí Odboru mládeže informoval VV o přípravách konference mládeže, která se uskuteční na konci října v Chebu.

2. Informace Kanceláře VV

- Byla ukončena sbírka na Kyrgyzstán. Z krizového fondu bylo prostřednictvím Evropské baptistické federace poskytnuto 50 700,-Kč. Výtěžek sbírky činil 45 802,-Kč. Děkujeme všem, kteří do sbírky přispěli.

- Byla ukončena také sbírka na Povodně 2010. Z krizového fondu bylo prostřednictvím místních sborů nebo přímo výkonným výborem vyplaceno 474 000,-Kč. Výtěžek sbírky činil 455 689,-Kč. Děkujeme všem, kteří do sbírky

přispěli. Kancelář připravuje podrobnější zprávu o pomoci při povodních, kterou zašleme sborům. Zatím však ještě poskytování pomoci stále probíhá.

- Aktuální stav krizového fondu je k 13.10.2010 tento: 945 879,-Kč.

- V souvislosti s nutnými opravami budovy VOŠ Dorkas chceme tímto požádat sbory, které ještě neposlaly příspěvek na volitelný fond, aby zvážily zda jej neposkytnout do investičního fondu.

- VV považuje za potřebné, aby měli členové našich sborů přístup k informacím z baptistického světa, proto budeme průběžně vkládat informace zejména z Evropské baptistické federace a Světové baptistické aliance na webové stránky BJB a to do rubriky „ze světa“. Podstatné informace budou přeloženy do češtiny.

Věnujte tedy pozornost webovým stránkám www.baptist.cz

Luděk Šíp, tajemník VV BJB

NOMINAČNÍ KOMISE BJB HLEDÁ KANDIDÁTY DO REVIZNÍ KOMISE BJB OD ROKU 2011

Adresát: Sbory BJB

Dne 8.11.2010

Vážení bratři a sestry,

letošní Sjezd delegátů BJB konaný v Praze dne 24.4.2010 nás pověřil vyhledáním kandidátů do revizní komise. Tato komise má být volena na SD 2011. Prosíme vás tímto o spolupráci a pomoc při sestavování kandidátky. Modlete se a pošlete nám návrhy na vhodné kandidáty na tyto důležité funkce.

Abychom měli dostatek času na zpracování, prosíme o zaslání vašich návrhů do **20.1.2011**. Můžete samozřejmě navrhnout i osoby, které vy předem nevyrozumíte o svém návrhu. Budeme však vděčni, pokud pošlete jména a kontakt na bratry nebo sestry, které jste ve svém okolí již sami oslovili, a oni s kandidaturou souhlasí. Děkujeme a přejeme Boží požehnání ve společném díle pro Pána Ježíše Krista.

Za nominační komisi,

Petr Coufal, předseda NK

Tel: 603 473 405, Email: bjb.olomouc@tiscali.cz

(Petr Coufal, Jílová 5, Olomouc 779 00)

Orgán Revizní komise (RK) podle našeho platného organizačního řádu:

1. Revizní komise je volena SD a je mu přímo odpovědná.
2. Tvoří ji předseda a dva členové
3. Činnost RK
 - provádí nejméně 1x ročně kontrolu správnosti vedení účetnictví BJB
 - provádí kontrolu správnosti, úplnosti a platnosti prvotních dokladů dokládajících příjmy a výdaje BJB

- provádí odsouhlasení konečných zůstatků jednotlivých účtů v operativní evidenci BJB
- kontroluje a hodnotí úroveň vedení účetní evidence v Kanceláři BJB
- sleduje hospodaření s nemovitým i movitým majetkem BJB, kontroluje provádění inventarizace
- kontroluje odstranění nedostatků uvedených v předcházejících revizních zápisech
- dává své stanovisko k účelnosti vynaložených finančních prostředků v souladu s
- rozhodnutími příslušných orgánů BJB a v porovnání se schváleným rozpočtem
- předkládá SD revizní zprávu s návrhem na závěry

INFORMACE VÝKONNÉHO VÝBORU BJB Č. 6/2010

1. Informace z jednání VV dne 25. října 2010

VV projednal a dokončil program jednání Rady zástupců sborů. K již rozeslanému předběžnému programu je třeba doplnit téma „teologická komise“ resp. nominace jejích členů, jak uložil poslední sjezd delegátů.

VV podrobně projednal záměr zorganizovat konferenci sborů BJB v roce 2011. Podněty předloží Radě zástupců sborů, která by se měla k tomuto záměru vyjádřit. VV je přesvědčen, že konference sborů může být významným sblížovacím prvkem společného života v BJB.

VV přijal informaci o mobilní síti pro BJB. V rámci Kanceláře budou zaváděny nové tarify od 1.11.2010. Zájem o připojení se k této síti projevil již několik sborů. VV očekává, že zavedení sítě přinese finanční úsporu v nákladech Kanceláře VV. Zároveň je VV přesvědčen, že mobilní síť přispěje k snazší komunikaci v rámci BJB.

VV znovu hovořil o otázce vztahu BJB a Biblického teologického semináře v Pelhřimově. VV pověřil br.předsedu k dalšímu jednání s BTS a k napsání dopisu, který by měl toto jednání podnítit.

VV hovořil o nadcházejícím setkání s Radou BJB ve Slovenské republice a připravil program jednání.

VV projednal a schválil žádost sboru v Pardubicích o půjčku ze stavebního fondu na nutnou výměnu střešní krytiny modlitebny. Půjčka ve výši 200tis.Kč byla poskytnuta dle Pravidel fondovního hospodaření.

VV projednal a schválil žádost sboru v Příboře o finanční výpomoc s misijním projektem v Africe. VV po projednání s prozatímní radou Misijního odboru rozhodl o příspěvku 20tis.Kč z misijního fondu. Informace o misijním projektu je přílohou těchto Informací VV.

VV jednal o podnětu člena sboru naší Jednoty na konání kroků k navržení kaz.Cyrila Burgeta na státní vyznamenání udělované prezidentem republiky. VV

má za to, že lze těžko posoudit zda by to bylo v souladu s přesvědčením br.Burgeta. Zároveň VV nenachází ani vhodný typ státního vyznamenání, na který by měl být br.Burget navržen.

Evropská baptistická federace připravuje knihu významných baptistických osobností. Členské baptistické jednoty byly vyzvány k návrhům jednotlivých osobností. VV předá tuto záležitost historické komisi BJB.

VV znovu jednal o možnosti velké evangelizace s Franklinem Grahamem v ČR v roce 2013 nebo později. Na pořádání se musí dohodnout všechny evangelikální církve v zemi (dle požadavku organizátorů). VV pověřil Daniela Kuce oslovit zodpovědné pracovníky jednotlivých církví s dotazem na jejich zájem o uspořádání této akce.

VV hovořil o schematismu BJB a množství údajů v něm uváděných. VV navrhuje sborům vynechat soukromé adresy kazatelů (také kazatelů v důchodu).

VV schválil služební cestu br.Jana Jackaniče na konferenci vedoucích odborů mládeží v rámci EBF, která se bude konat v lednu 2011 na Ukrajině.

2. Informace ze společného jednání VV BJB a Rady BJB v SR dne 15. listopadu 2010

Setkání se zúčastnili za VV BJB bratři Kern, Kuc, Jackanič a Šíp. Za Radu BJB v SR bratři Szöllös, Kraljik, Šinko a Valchář.

V první části jednání se hovořilo o životě našich Jednot a možnostech vzájemné spolupráce. V další části jednání se prohovořily např. tyto konkrétní záležitosti:

- Zástupci VV a Rady podepsali společné prohlášení, že závazky BJB v ČR ve věci vypořádání Helioprintu jsou definitivně vyřešeny. BJB v SR v tomto smyslu odpustila poslední část našeho závazku ve výši 27tis.Kč.

- V zájmu širší informovanosti bylo dohodnuto, že Jednoty budou na svých webových stránkách (např.odkazem) prezentovat kalendáře akcí obou Jednot.

- Byl projednán přetrvávající schodek v hospodaření Rozsévače, který vznikl v letech 2004 až 2007. Slovenská strana na uhrazení tohoto schodku vyhlásila sbírku s doporučenou částkou 1euro na člena sboru. VV BJB na svém příštím jednání projedná formu našeho připojení se k této sbírce.

- Na rok 2012 byl potvrzen záměr uspořádat společnou konferenci našich Jednot. Místem konání by mohlo být Brno. Tvorbu programu bude mít na starosti společná přípravná komise, která zahájí činnost v červnu 2011.

- Příští společné setkání Rady a VV BJB se uskuteční zase za rok, tentokrát na Slovensku.

Luděk Šíp, tajemník VV BJB

CÍRKEV, SLOUP A OPORA PRAVDY.

Tento verš se často používá k umlčení kritiků ve smyslu: my jsme církev a my jsme ten sloup a opora pravdy, a ty se jednoduše musíš mýlit, pokud s námi nesouhlasíš. Tato argumentace má několik fatálních nedostatků. Jedním z nich je, že dotyční vidí církev jako sebe a už ne onoho kritika nebo dokonce kritiky. Občas to vyznívá ještě jednoznačněji: my jsme autority a my jsme ten sloup. Vy, kdo s námi nesouhlasíte, zřejmě již církví nejste. Toto exkluzivní přisvojování si pojmu církev určitou skupinou lidí je velmi na pováženou. Tato teorie vychází z dalšího mylného předpokladu, a to, že většina musí mít pravdu a menšina nebo jednotlivci se musí nutně mýlit.

Již v biblických dobách stával Pavel osamoceně, zatímco Jakub a Petr couvali před zastánci obřízky. Nikdo mu však neřekl, my jsme sloup a opora pravdy a ty jsi nejmenší z apoštolů. Historie dala za pravdu Pavlovi. O několik století později stál samotný Athanasios proti arianismu, který zaplavil takřka veškerou církev. Také jemu mohlo být řečeno: my jsme ta církev, sloup a opora pravdy. A kdo jsi ty? Znovu a znovu v historii povstávali osobnosti jako Hus, Luter, Wesley... Jim všem mohlo být řečeno: „mlčte, my jsme církví a my jsme ten sloup a opora pravdy.“ Nicméně církev zůstala sloupem a oporou pravdy právě proto, že v ní l Pavel, Athanasios, Hus a další byli a nemlčeli...

Podobně to bylo za proroka Eliáše, Jeremiáše, Izajáše, Ezechiele. I jim bývalo řečeno: my jsme většina, my máme pravdu... Ve skutečnosti právě existence proroků byla tím světlem, které Hospodin přislíbil svému lidu. Celý středověk zůstala církev sloupem a oporou pravdy díky reformátorům, světcům a dalším, kteří trpěli útrapy. Jim všem bylo říkáno: „my jsme ta církev, sloup a opora pravdy a kdo jste vy?“ Oni ovšem byli právě tak církví a právě kvůli nim církev po celá staletí až dodnes zůstala sloupem a oporou pravdy.

Ještě úsměvnější je tvrzení, když si nějaká denominace nebo dokonce sbor exkluzivně nárokuje nebo přisvojuje toto označení a na základě toho pak prosazuje nějakou bizarní a směšnou, lidskou nauku. Oddělí se přitom od historie i od přítomnosti a jako malé dítě dupe nožičkami a říká: my jsme sloupem a oporou pravdy a my máme pravdu. Všichni kolem jsou pak mimo. Ve skutečnosti každá církev, ve které je Duch Boží, a kde jsou lidé zrozeni z vody a z Ducha je sloupem a oporou pravdy. A to od letnic po dnešek až k druhému Kristovu příchodu. Nicméně církev není tou pravdou. Pravdou je Kristus. Jedině církev, kde je Kristus, si může nárokovat být sloupem a oporou pravdy. Tu pravdu poznáváme z částky a prorokujeme z částky. Potřebujeme k tomu jedni druhé a teprve Boží zjevení, reflektované komplexem úřadů a jednotlivých údů, může odrážet to naše „částečné poznání“.

Může se ovšem stát, že se celá konkrétní církev octne mimo tuto pravdu, jako se to stalo církvi Laodikejské. I ona se domnívala, že má nejlepší a plné poznání. Ve skutečnosti právě ona přestala být tou oporou pravdy. Byla mrtvá a Kristus stál vně. Dovedu si živě představit nějakého proroka, který by ukazoval, že veškerá její domnělá požehnání jsou jen fanglemi a cinglárky. Možná by právě jemu bylo řečeno: „my jsme církev a opora pravdy a kdo jsi ty?“ Možná by to řekli i samotnému Kristu, kterého by za dveřmi, na které klepe, nemuseli poznat.

TAJEMSTVÍ - ZNAK DUCHOVNOSTI NEBO BLUDU?

To nemůžeš nikdy pochopit, to je tajemství! Tomu musíš věřit!

Také jste takováto slova již slyšeli? Nebo jste je snad i sami říkali, abyste se tak zbavili dotěrného tazatele, který ne a ne pochopit, že své teologické tvrzení nedokážete nijak věrohodně zdůvodnit?

Pojem tajemství je velice šikovným nástrojem, jak nedostatek pochopení, bigotnost či slepou věřivost pozvednout na obdivované výšiny duchovnosti nebo alespoň na nejvyšší úroveň respektu k autoritám, které zmíněná „tajemství“ hlásají. Většinou se za pomoci „tajemství“ snaží lidé hájit něco, čemu sice „věří“, ale nedovedou to vůbec biblicky doložit, protože to ve skutečnosti přijali od někoho jiného, vyššího, kdo měl „zjevení“.

Musíme pochopitelně odlišit různé situace. Je normální, běžné, že člověk narazí na biblická témata, která se mu zdají složitá, kterým ne zcela rozumí, nedovede je vysvětlit. Přesto jim - jakožto biblickým prohlášením - věří. Je si přitom vědom, že se mu zatím nedostává pochopení, ale že se jedná o něco, co dalším zkoumáním Písma, dalším životem s Bohem, dalším následováním Krista, může poznat a pochopit. Nebo že mu třeba někdo jiný, zkušenější, toto téma svým výkladem osvětlí. Nebo - a i to musíme připustit - se jedná o téma, které Bůh neuznal za potřebné v Písmu vysvětlit, a tedy alespoň zde na Zemi pro nás zůstane nepoznatelným tajemstvím. Toto vše je v pořádku, a je v pořádku i to, když v takovýchto situacích lidé o tajemství mluví.

Jiné ale je, když je tajemství chápáno jako něco v Písmu neobsažené, co rovněž nelze biblicky doložit, přesto to ale lze skrze zjevení poznat. Tedy taková duchovní pravda, o které není v Bibli vůbec nic. Nebo je tam o ní zmínka, ale skutečně jen

zmínka, bez dalšího vysvětlení, zdůvodnění. Nicméně vyvolený „služebník“, pochopitelně lepší než většina jiných, obdržel zjevení nebo mu Kristus sám v noci u postele povyprávěl o duchovním či teologickém tajemství, jež nedal do Písma, svým nejvěrnějším je ale ochoten ho takto úžasně sdělit. Pochopitelně to pak nelze ani ostatním obyčejným věřícím vysvětlit. Není jak, když to v Písmu vysvětleno není. Ovšem má se za znak víry, poddanosti a věrnosti, když se běžný věřící plně spokojí s tím, že jeho vedoucí, jeho vzor, měl zjevení. A když to bylo zjevení a to zjevení měl sám velký služebník, tak tomu je třeba věřit. Opravdově a slepě.

Pozor! Opakuji, že nemám na mysli případy, kdy se mi k poznání a pochopení nedostává biblické známosti, porozumění, znalosti. Že to není ani v tom, že se mi nedostává zkušeností a praktické známosti, které jsou někdy k opravdovému pochopení biblických pravd nezbytné. Že se nejedná ani o situaci, kdy pasáže Písma o tématu pojednávající čtu znovu a znovu, ale přesto ne a ne jim porozumět. A dokonce, i když se mi snaží někdo vyložit, jak to je, stejně se mi nedostává pochopení. Podobně jako v jiných oborech - vidím matematické vzorce, je mi jasné, že jim někdo rozumí a že je dovede i vysvětlit, ale já z toho nechápu nic. Ne proto, že to je tajemství (to leda tak pro mě), ale proto, že se mi nedostává porozumění, které pochopitelně nelze nahradit nějakým „zjevením“.

Zpět k tajemství.

Pokud jsou teologická tvrzení dokládána nikoliv Písmem, ale „zjevením“, pak se nacházíme ve sférách bludu, gnosticizmu, duchaření. Žel ti, co s takovými zjevenými přicházejí, jsou nezřídka obkloповání téměř bezmeznou úctou, místo toho, aby byli napomenuti, aby se svého blouznění sami odřekli. Bůh vše potřebné k dobrému a zbožnému životu dal člověku v Kristu (2Pt 1:3) a složil toto vše v Písmu, ze kterého může církev skrze zjevení Ducha Svatého poznávat všechno to dobré, co pro nás Bůh připravil (2Kor 2:9-10). Pochopitelně se to neděje jen individuálně, tak, že by tyto věci Bůh zjevoval každému věřícímu osobně zvlášť. Nepostradatelným nástrojem v tom jsou Boží služebníci, Jeho dary služebnosti, které v církvi povolal k tomu, aby Jeho lid budovali a vedli k dospělosti a dokonalosti (Ef 4:11-16). Ovšem tito služebníci nemohou mít zjevení mimo výše uvedený rámeček.

Církev zvítězila nad gnosticizmem již někdy ve 2.-3. století, ale gnosticizmus v uvedené podobě „tajemství“ se z církve nevytratil docela a čas od času si získá nezanedbatelné pozice.

BŮH MI ŘEKL NĚCO, CO JSEM NEČEKAL! OD DAVIDA WILKERSONA

Jednou v noci na modlitební mi Bůh řekl něco o církvi, co jsem nečekal.

Pán mi pošeptal: „Tato církev potřebuje léčbu šokem! Příliš mnoho lidí je spokojených. Cítíte se bezpečně a chráněni před veškerými závany a vlnami falešných učení, která se ženou přes zemi – ale nejste připraveni na to, co má přijít!“

Milovaní, tato zpráva o svědectví Ducha, který je v nás, není požadavek – je to záležitost života a smrti! Pokud nemáte v těchto posledních dnech svědectví Ducha svatého, nebudete podle něho jednat. Přidáte se k přicházejícímu duchu Antikrista!

Svědectví Ducha svatého potřebujete každodenně – v práci, ve škole. Potřebujete správně posoudit politiky a vedoucí činitele, abyste náhle nepropadli antikristovu systému.

Proto k nám Ježíš hovoří o pošetilých pannách, kterým došel olej do jejich svítlen. Měli podporu Ducha svatého – ale v konečném okamžiku neměli jeho svědectví.

Neskonči jako pošetilá panna! Jestliže ti dochází olej – důvěra ve tvou církev či tvého pastora, který chrání tvou duši – potom číň pokání! Pokoř se a zkoumej své srdce! Volej k Bohu, aby z tvé duše odstranil veškerý hněv a hořkost. Vyznej své hříchy a opusť je. A buď závislý na Bohu znovu a ve všem!

Přijmi do svého srdce Boží pokoj, a tak můžeš mít svědectví Ducha svatého. A požádej Otce o větší duchovní obdarování. Pozvi Ducha, aby byl tvým svědkem a strážcem ve všem!

Jít celou cestu s Ježíšem nás něco stojí, ale také obdržíme odměnu: Je požehnáním mít Krista na své straně. Existuje mnoho jiných odměn (viz Matouš 19:29), ale zmiňuji tuto, protože znamená všechno, co kdy budeme potřebovat.

Když byl Pavel uvězněn v Jeruzalémě, celý náboženský systém ho chtěl zabít. Obvinili ho ze znečištění svatého místa a kázání falešného učení. Jeho život byl v nebezpečí, dokonce i vojáci „se báli, že Pavel bude rozsápán“ (Skutky 23:10). A tak jej násilím vyvěkli a zamkli ho v pevnosti. Další noc sám Pán hovořil s Pavlem a jaké slovo mu přinesl: „Hlavu vzhůru! Mají přijít ještě větší těžkosti!“

Cena za následování Krista byla v životech těchto Božích mužů jasná – a pokud chceme být jako náš Mistr, potom se rovněž musíme chopit této ceny. Vytrvání v

tom se stane radostí, protože Ježíš slibuje, že zůstane s námi za každé situace. A dokážeme čelit čemukoli a komukoli, když víme, že Pán je s námi.

A tak si spočítej cenu a věz, že tvá odměna za všechno je vzácná přítomnost Ježíše Krista.

ROZHOVOR S PAVLEM VYCHOPNĚM

Nemůžeme jim říkat o Bohu, když jim nenabídneme chleba

O diakonii, ekumeně a dvaceti letech od revoluce

Pavel Vychopeň (*1951) absolvoval Komenského evangelickou bohosloveckou fakultu v Praze (dnes UK ETF). Působil jako kazatel a vedoucí tajemník Bratrské jednoty baptistů v Praze, silně se angažoval v ekumenické oblasti (referent, později vedoucí tajemník Ekumenické rady církvi). Krátce také působil ve vedoucích funkcích Českého červeného kříže. V letech 1998 až 2007 pak byl ředitelem Diakonie ČCE. Je ženatý, s manželkou Dagmar mají dva syny a dnes už dvě vnoučata. Věnuje se četbě literatury a teologii. Žije v Praze, ale netají se svou láskou k moravskému Horňácku, jemuž říká zaslíbený kraj.

Máte bohaté ekumenické zkušenosti, i během deseti let ve funkci ředitele Diakonie jste absolvoval řadu aktivit na tomto poli. Jaký vůbec byl a je vztah Diakonie ČCE k ekumenismu?

Nejprve zmíním ekumenu vnitřní. Diakonie byla od počátku stavěna jako ekumenicky otevřená. Pracují zde lidé různé církevní orientace, a to i na vedoucích místech. To není samozřejmostí a není to u nás ani v Evropě obvyklé. Diakonie má třeba celou řadu ředitelů středisek, kteří jsou katolíci. Já osobně tento princip velmi vítám. Přináší to sice svá specifika, ale nikdy jsme nenarazili na nějaký kardinální problém.

A ta druhá, vnější ekumena?

Nejdůležitější platformou ekumenického setkávání byla Diakonie v České republice. Dnes k mé velké žalosti už neexistuje. Na počátku devadesátých let přišly evropské i světové ekumenické agentury s finanční pomocí, jíž chtěly povzbudit církve probouzející se z totality k nějaké ekumenické spolupráci. Tehdejší ředitel Diakonie ČCE Karel Schwarz inicioval vznik Ekumenické diakonie, později Diakonie v ČR, kde se mělo připravit přerozdělení prostředků určených diakoniím. Téma financí žel vtisklo Diakonii v ČR charakter na několik let. Snažil jsem se coby její ředitel reflektovat i témata křesťanského charakteru, ale to se mi v podstatě nepovedlo. Před několika lety Diakonie v ČR zanikla. Je to velká škoda a myslím, že se jednou bude muset znovu obnovit. Je totiž třeba, aby církve a jejich diakonie společně reflektovaly diakonická témata teologicky. To se nedělo a neděje.

Takže voláte po rozvoji diakonické teologie u nás?

Vždycky jsem volal po rozvoji diakonické teologie. Dokonce jsem za to na synodu plédoval a byl jsem obviněn, že vnáším do ČCE nějakou cizí teologii. Diakonická teologie je ovšem velmi

rozvinutá zejména mezi luterány v Evropě, ve Skandinávii i jinde. Naopak u reformovaných je historicky i charakterem církve tato reflexe někde jinde. Nicméně luteráni nám mají co říct a byla by škoda, kdyby toto téma nikdo neuchopil. Sám jsem se snažil oslovit různé lidi, studenty nebo absolventy teologie, ale není zájem.

Čím to je?

Myslím, že je to určitým zpožděním. Tohle se za totality nesmělo, během svého studia na fakultě jsme slovo diakonie téměř neslyšeli. To zpoždění, ten dluh tady je. Zůstává u proklamací, třeba v preambuli Řádu diakonické práce je, že Diakonie je bytostnou součástí církve. Ale to chce rozpracovat dál, živě reflektovat, v tématech i dílčích detailech. Já věřím, že jednou se najdou lidi, kteří to budou dělat.

Vraťme se ještě k ekumenické diakonické scéně u nás. Existovaly kromě Diakonie v ČR i další pokusy o společnou cestu?

Ano, učinili jsme pokus založit platformu křesťanských poskytovatelů sociálních služeb, dokonce jsme měli jedno setkání. Přizvali jsme také představitele Naděje, Charity a představitele církví, včetně katolické. Tehdy nás velmi mrzelo, že katolíci tam své církevní představitele neposlali. Došlo tehdy pouze k jedinému setkání. Cítili jsme, že k tomu není příliš velká chuť.

Tím se dostáváme k otázce spolupráce s katolickou Charitou ČR.

Diakonie ČCE spolupracuje s Charitou na různých úrovních v terénu. Charita je mnohonásobně větší, je to organizace, o níž lze říct, že si vystačí sama se sebou. Dělá fantastické věci, například zahraniční humanitární a rozvojovou pomoc při katastrofách. Charita si to může dovolit, protože k tomu má potenciál. My tyto věci děláme spíše příležitostně. Na druhou stranu myslím, že pestrost témat Diakonie je širší než to, co dělá Charita. Dnes už máme přes sto dvacet sociálních služeb, což je úžasná diverzita. Takže bychom Charitě měli co nabídnout. Kdykoli jsme se s ní na různých úrovních setkali, našli jsme společnou řeč. Ale na těch vyšších platformách se to nedaří.

A další organizace?

Třetí velkou organizací tohoto typu po Charitě a po nás je Slezská diakonie. S tou jsme měli cíle

AKTUALITY

Diakonie ČCE pomáhá obětem povodní

Diakonie ČCE se opět aktivně zapojila do pomoci těm, které postihly květnové povodně na Moravě. Pomoc byla ve spolupráci s dalšími humanitárními organizacemi organizována přímo v konkrétních vodou zasažených oblastech. Kromě toho vyhlásila Diakonie veřejnou sbírku povodňové pomoci a nově také možnost přispět prostřednictvím dárcovské SMS.

Diakonická střediska v oblastech zasažených záplavami monitorovala situaci ve spolupráci s pražským krizovým štábem. Stovka diakonických vysoušečů pomohla mnohým postiženým domácnostem. V zaplavených oblastech působili jako koordinátoři ředitelů diakonických středisek. Situaci na Ostravsku monitoroval také Jan Keller, který objížděl starosty obcí a zjišťoval aktuální potřeby. V záloze bylo připraveno okamžité vyslání dobrovolníků.

Po opadnutí vod byly desítky vysoušečů ve spolupráci se sesterskou polskou Diakonií předány našim severním sousedům. V Polsku měla povodeň ještě tragičtější důsledky.

S využitím zkušeností z humanitární mise z let 2002, 2006 a dalších je nyní Diakonie ČCE připravena soustředit síly zejména na dlouhodobější podporu obětem záplav. „V řádu následujících týdnů až měsíců budeme realizovat druhý monitoring v době, kdy budou již subvence státu, místní samosprávy i nasazení první pomoci vyčerpány,“ sdělil vedoucí krizového štábu Pavel Kalus.

Diakonie ČCE přispěje tak jako v minulosti postiženým domácnostem na náklady energií spojených s vysoušením, na rekonstrukce a vybavení domácností.

Pomoci postiženým živelními katastrofami se DČCE aktivně věnuje již od roku 1997 a do dnešního dne zde rozdělila více než 63 milionů korun. Je zapojena do Integrovaného záchranného systému ČR, který je zřizován Ministerstvem vnitra ČR. Zároveň dlouhodobě vzdělává a zajišťuje dobrovolníky, kteří jsou na zasažená místa vysíláni.

Kam se obrátit o pomoc

Pro informace ohledně materiální a technické pomoci může veřejnost poslat dotaz na e-mail povodne@diakoniecce.cz nebo volat na mobilní číslo 724 515 408.

kontakty. Žel vztahy se vyvinuly tak, že vedení nás vnímalo spíš jako konkurenci. Což považují za naprostý nesmysl, zvláště v křesťanské oblasti. Tady bychom se měli solidárně sdílet, podělit se s druhými, osvojit si jejich dovednosti, jejich úspěchy. Té práce, sociálních potřeb, různých postižených nebo různě sociálně vyloučených lidí je tolik, že tyto organizace si prostě nemohou konkurovat.

A co jedna velká společná nadkonfesijní Diakonie?

Existuje koncept, se kterým přišel Pavel Filipi už na synod před dvaceti lety, kde plédoval za to, aby církve vytvořily jednu ekumenickou diakonii. V různých doktrinárních otázkách se církve liší, ale v diakonii to neplatí. Kdyby se to povedlo, bylo by to silné svědectví okolní společnosti. Je ovšem známo, že církve se svými diakoniemi rády chlubí jako svou výkladní skříní. Takže k tomu hned tak nedojde. Diakonie ekumenicky pojatá je u nás pořád spíše ještě úkolem než realitou. To je obraz porevoluční doby. Myslím, že je to velká škoda a že bude trvat možná desetiletí, než církve najdou odvahu a potřebu dělat věci společně, i v diakonických oblastech.

Jak to funguje v cizině?

Určitě existují místní platformy, znám to třeba z Německa. Nejvyšší platformou je pak Eurodiakonie, u jejíhož zrodu jsme stáli. Myslím, že Eurodiakonie je užitečná jak ve věci sdílení sociální problematiky EU, tak v zápasu evropských církví o to, aby principy a dokumenty Unie byly nahlíženy křesťanskou optikou. A pro nás je to také určitý závazek. Nemůžeme si hrát jen na svém písečku, nemůžeme dělat jen svou práci a myslet si, že ostatní se nás netýká. ČR trochu hřeší na to, že v rámci Evropy je jednou ze zemí, které jsou na tom sociálně nejlépe co se týče míry chudoby, míry sociálního vyloučení. Nejsme bez problémů, ale ty sociální kontrasty a z nich vyplývající problémy jsou na Západě mnohem větší než u nás.

Co se změnilo v Diakonii po roce 2007, kdy vstoupil v platnost nový zákon o sociálních službách?

My jsme se spolu s dalšími organizacemi velmi aktivně podíleli na připomínkování tohoto zákona. A ačkoli stát perspektivu nestátních organizací zcela nepřijal, považují zákon za důležitý krok kupředu. Ten zákon poprvé v his-

torii definoval sociální služby, jejich standardy, kvalifikační předpoklady těch, kteří tu mohou pracovat, i akreditaci poskytovatelů sociálních služeb. To je mnoho důležitých kroků kupředu. Ale ten zákon teprve nastartoval nový proces, který není ještě zcela usazen, zejména v oblasti financování. A tak se pořád objevují problémy, které naši západní přátelé nechápou. Třeba to, že nikdy nevíme, kolik dostaneme peněz. Že nám veřejná správa, přestože zná naši situaci a rozpočty, přisoudí nějaké hausnumero, které vůbec nekoresponduje s tím, co nám přiřkla třeba vlani.

Jak je tohle možné dvacet let po revoluci?

Problém je, že stát má v ruce rozhodovací moc a zároveň je poskytovatelem. Takže stojí v konfliktu zájmů. Nestátní organizace stále nejsou brány jako rovnocenný a plnohodnotný partner státu a veřejné správy na úrovni krajů a obcí. Jsou místa, kde to je lepší, kde se vybuďovaly vztahy a kraje nebo obce rozpoznaly důležitost nestátovek, ale pořád zápasíme o přežití. Pořád nevíme, jestli zítra nepošleme klienty domů, protože na ně nebudeme mít prostředky.

Často se mluví o konkurenci v sociálních službách. Kde je místo Diakonie ČCE v obrovském spektru nejrůznějších neziskovek s podobným zaměřením? Kde má Diakonie svou „přidanou hodnotu“ v dnešním světě?

To je velké téma. Mnozí docela sebevědomě řekli a říkají, že je to v kvalitě poskytovaných služeb. Já jsem opatrnější. Tohle jsme říkali po revoluci, kdy sociální služby vyšly z totality ve velmi ubohém stavu, jemuž konkurovat nebylo zvláště obtížné. Dnes jsou mnohé organizace kvalitativně na vysoké úrovni. Určitě je část přidané hodnoty Diakonie v motivaci, kterou máme hluboce zakotvenou ve své víře. V ní rozpoznáváme, že Pán Bůh nás do této práce volá, že máme slyšet na potřeby lidí, tak jako slyšel náš Pán Ježíš. Nemůžeme jim říkat o Bohu, když jim nenabídneme chleba. Od jiných organizací se lišíme také v horizontu: nejde jen o naplnění aktuální potřeby klienta, nýbrž také o perspektivu eschatologickou, u vědomí toho, že z toho budeme skládat účty a že bychom měli tuto práci dělat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. A také solidarita. Ne laciný sentimentální soucit, ale ztotožnění se s člověkem – v jeho vyloučenosti, v jeho mizerné

situaci. Tento princip solidarity by měl platit i mezi námi diakonickými středisky a také mezi námi jednotlivými křesťanskými poskytovateli, abych to vztáhl zpět na tu ekumenickou rovinu. Princip solidarity považuji za velmi důležitý. Pokud ho opustíme, nevím, co z křesťanského charakteru naší práce zůstane.

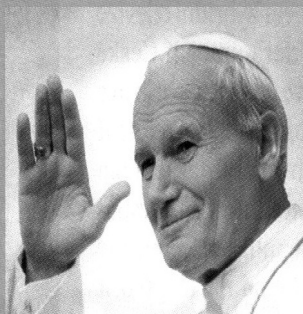
Karel Šimr píše ve svém článku (ČB 4/2010) o „bílých místech“ a „černých dírách“, o tom, co je mimo oblast zájmu sociální práce, co nikdo nedělá atd., že právě tady by mělo být místo Diakonie. Je to přenositelné do diakonické praxe?
 Já se také domnívám, že by to mělo patřit k prioritám Diakonie. Diakonie není pouze podnikáním na poli sociální práce, kde je nějaká poptávka a nějaká nabídka. Jsou služby lukrativní a méně lukrativní, které je tím víc potřeba dělat. Příkladem takové práce v naší Diakonii je třeba práce s romskými dětmi a mládeží, boj proti domácímu násilí a násilí vůbec, boj proti obchodu se ženami, práce s migranty a podobně. Samozřejmě to má své limity, třeba v otázkách financování. Ale od partnerů z USA vím, že podnikají na poli sociálních služeb se ziskem a výtěžek pak investují do služeb, které lukrativní nejsou. To je ten rozdíl mezi diakonií a sociální prací. Diakonie nerovná se sociální práce. Diakonie je specificky motivovaná práce lidí, kteří se orientují na křesťanských zásadách a křesťanském vnímání člověka, na vnímání jeho hodnoty a problémů, na možnosti pomoci a vytváření společenství s ním.

Čemu se nyní věnujete?

Kromě literatury mám rád církevní historii a ve svém sboru učím v nedělní škole pro dospělé historii radikální reformace. Takže problematiku valdenských, Chelčického, Jednoty a dalších. To mi šmakuje, pořád ležím v knížkách, je to krása. No a mám rád přírodu, do níž teď kvůli nemoci příliš nemohu, ale doufám, že to zase půjde. A mám dvě nádherné a úžasné vnučky. Být dědečkem je ohromná věc, je to lepší, než být tátou (smích). Protože tady máte zodpovědnost jen částečnou, zato máte hodně radosti. Takže si to s manželkou užíváme.

Hospoda u Hospodina

Pokud se v těchto dnech vypravíte do Říma, máte šanci navštívit místní raritu. V kryptě baziliky svatého Ambrože a svatého Karla, přímo v srdci města, otevřel jeden katolický kněz hospodu pro mladé. Lokál nazval Jan Pavel II. Aby se ještě víc přiblížil moderní době, zkrátil název na JP2.

Lákadlem je levné pivo a víno. Církev si od tohoto projektu slibuje, že díky němu netradiční cestou přitáhne věřící.

Mám chuť říct, že církev už roupama neví co by. Když nechtějí mladí chodit do kostela, tak je tam dostaneme přes hospodu. Je to moderní a tak trochu kacířská metoda, nicméně by mohla zafungovat! Svůj

záměr maskují tím, že chtějí, aby měli mladí lidé místo, kde si mohou popovídat, vyjádřit svoje pocity a kde jim bude nasloucháno. Jako by takových podniků, kde se

mohou mladí vyjádřit (mnohdy až moc) a kde je jim určitě i nasloucháno, nebylo v celé Itálii dost. Faktem ale je, že nikde jinde na zdi nevisí obrovský kříž.

Dá se říct, že je to v hospodě docela praktická dekorace. Když to s pitím přežijete a máte strach, že vám doma manželka vyčíní, můžete se hned v lokále pomodlit

a doufat, že budou vaše prosby vyslyšeny. Že vás žena ušetří šíleného křiku a vyfasujete jen luxování a mytí oken.

Církev chce v podniku údajně mládež naučit, že člověk může být v životě šťastný, bavit se a být v dobré společnosti, aniž by se ničil. Zvláštní je, že na to jdou přes alkohol.

Každá snaha církve svaté, jak se přiblížit lidem, se určitě cení. Mám ale trochu obavu z toho, kam až chce ve svém snažení dojít. A tak se, bratři a sestry, modleme, aby za chvíli nezachala zřizovat opiová douputa nebo hodinové hotely!

CO OČEKÁVÁME OD JEŽÍŠE?

Mt 9,1-8

Za svého pozemského působení uzdravil Ježíš nespočet trpících: slepé, hluchoněmé, chromé, malomocné, posedlé, epileptiky i lidi trpící chorobami, jejichž povaha nám není známa. O naprosté většině z těch, které uzdravil, nám však evangelisté nezanechali téměř žádné bližší informace. Ani o ochrnutém z dnešního evangelijního čtení toho mnoho nevíme. Neznáme jeho věk ani sociální postavení, nevíme, jestli byl ochrnutý od narození či ochrnul následkem nějakého zranění. Nevíme, zda byl zbožný, a dokonce ani to, zda byl pohan či Žid. Nevíme, kdo byli lidé, kteří jej přinesli, zda to byli jeho příbuzní či přátelé, zda to byli ti, na jejichž bedrech ležela tíha péče o nemocného. Víme jen, že věřili, že může být Ježíšovou rukou uzdraven (viz verš 2: „Když Ježíš viděl jejich víru...“). Ale jaké bylo očekávání samotného nemocného? Jaký byl jeho vztah k Ježíši?

Ježíš nám zde Matoušovým prostřednictvím odhaluje myšlenky přítomných zákoníků: „Ale někteří ze zákoníků si řekli: „Ten člověk se rouhá!“ Ježíš však poznal jejich myšlenky...“ Pozornost čtenáře/posлуhače evangelia se od té chvíle obrací z nemocného na zákoníky. Ježíšovým protějškem se v tomto příběhu stávají oni namísto chromého, jehož choroba a uzdravení se stávají pouhým pozadím nově rozehraného příběhu, prostředkem pro demonstraci Ježíšovy moci. Přesto, prosím, obraťme dnes svou pozornost netradičně právě na něho:

V uplynulých dnech se stalo v blízkém okolí jeho bydliště mnoho zázraků. Dva muži žijící až dosud v hrobech byli zbaveni své hrozné posedlosti, tchyně jakéhosi rybáře Šimona byla uzdravena z horečky, jistý otrok byl uzdraven dokonce na dálku a – nevidáno – i kůže malomocného byla očištěna. Proč by nemohlo být pomozeno i jemu – chromému? Musí se stůj co stůj dostat k tomu Ježíši, který již pomohl tolika lidem. Oč byli ti druzí postižení lepší než on? Jistě bude uzdraven taky! Jen se k Ježíši dostat. Naštěstí tu jsou lidé, kteří mu pomohou. Naštěstí je Ježíš právě tady. Naštěstí se našel moment, kdy se na Ježíše netlačily davy. Naštěstí mu Ježíš věnuje svou pozornost. Teď bude uzdraven! Jeho život se změní. Bude se moci postavit na nohy. Bude moci pracovat a přestane být závislý na milosrdenství druhých. Teď. Ježíš se k němu obrací a ... zvěstuje mu odpuštění hříchů. Dělá si legraci? Za to

si toho koupím! Měl jsem být přeci uzdraven, zasloužím si to!

Opravdu nevím, jestli onen ochrnutý uvažoval právě takto, jeho myšlenky nám Ježíš neodhaluje. Ale vím, že v dnešní době v našem světě takto mnozí k Ježíši přistupují. Že takto k němu alespoň občas přistupujeme všichni. S konkrétními a předem definovanými požadavky. Chceme být zdraví (vždyť i my křesťané většinou jubilantům přejeme „hlavně zdravíčko ať slouží“), nechceme přijít o práci, chceme hezké počasí na dovolené, chceme, aby naše děti uspěly u maturity, chceme zůstat ušetřeni těžkých zkoušek a bolestivých zkušeností. Máme zcela přesné představy o svém životě a chceme, aby je Ježíš naplnoval. Ale Ježíš nám nabízí očištění od hříchů. Nový život. Bohatství v každém slovu i v každém poznání (1. Korintským 1,5). Množství darů milosti – charizmat (1. Korintským 1,7).

Jistě má Ježíš moc uzdravovat ochrnuté, hluché, slepé i trpící rakovinou, prokázal to nesčetněkrát. Jistě má moc rozehnat mraky a zabránit dešti, když jsme si zrovna naplánovali výlet, vždyť utišil bouři na Galilejském jezeře. Jistě má moc zabránit krachu společnosti, v níž pracujeme, jistě má moc zabránit smrtelné autonehodě. Jistě má moc učinit věci ještě mnohem neuvěřitelnější. Avšak skutečná velikost Spasitelovy moci nespočívá v překračování přírodních zákonů, ale spočívá v proměně lidského srdce. Zde se jeho milosrdenství projevuje silou nezměrnou. Kristova cesta na kříž a do pekel s našimi hříchy na bedrech, jeho vítězství nad hříchem a smrtí, vybojování vzkříšení i pro nás hříšné je božským skutkem daleko převyšujícím utišení bouře, chůzi po vodě i rozmnožení chlebů a ryb. Ježíš má moc vítězit nad živly, ale předně nám nabízí vítězství nad hříchem. Je právě toto tím, po čem toužíme, zač prosíme, co žádáme a oč usilujeme? Bez ohledu na náš věk a sociální postavení, bez ohledu na to, zda jsme praktikující křesťané a k jaké denominaci se hlásíme, bez ohledu na to, kudy vede naše cesta ke Kristu a kdo nás po ní doprovází, jaké je naše očekávání? Přicházíme, aby byly uzdraveny naše chromé nohy, nebo odpuštěny naše hříchy? Upřímně: necítili bychom se na místě chromého z dnešního evangelia podvedení, napálení, nevyslyšení? Chceme, aby se Kristus příležitostně sklonil a napravil „křivdy, kterých se na nás svět dopouští“,

nebo toužíme být poraženi ve své pýše a předat vládu nad svým životem Kristu a bezvýhradně jej následovat? Skutečná velikost Spasitelovy moci spočívá v proměně našich srdcí. A zde spočívá i limit jeho moci. Sám všemocný Bůh se ve své moci omezil. To omezení spočívá ve svobodě každého člověka. Ježíšova moc odpustit hřích je omezena mou, tvou svobodou. Ježíš nemůže dát to, co nechceme. Jeho vlastními slovy řečeno: Stojí přede dveřmi našich životů a tluče. Nevyráží dveře, nevytlouká zámky, nevloupává se dovnitř. Čeká, až mu dovolíme vstoupit. Má-li nám odpustit, musíme po odpuštění toužit a prosit o ně. Je proto pro nás zcela zásadní, oč Ježíše prosíme, s jakým očekáváním k němu přistupujeme. Žádáme-li o zdraví, dost možná budeme vyslyšeni. Žádáme-li pracovní a životní úspěchy, dost možná se nám jich z milosti Boží také dostane. Bez toho obojího můžeme být. Jenže ne bez odpuštění hříchů. A nežádáme-li o ně, nedostane se nám ho. Proto se modleme předně za odpuštění hříchů, nový život v Kristu Ježíši, za dary Ducha svatého, jimiž máme sloužit k budování církve a oslavě jejího Pána. Teprve poté prosme o to ostatní. Slovy známé písně: „Hledej nejdřív Boží království a jeho spravedlnost, ostatní Bůh dá ti, o tvé nouzi ví, halelu, haleluja!“

Na závěr si každý sám za sebe upřímně odpovězme na otázku, zda toužíme spolu se žalmistou vcházet do Hospodina domu. „Zaradoval jsem se, když mi řekli: Půjdem do Hospodina domu!“ (Žalm 122,1b) Vcházíme-li do něčího domu, stáváme se jeho hosty. On je Pánem a my respektujeme jeho pravidla. Následující radost z odpuštění a ze života v souladu s Boží vůlí je životní kvalitou mnohem převyšující zdraví, pracovní úspěchy a vše to ostatní, oč se tak často modlíme. Je životní kvalitou, která je s to vše plně nahradit. Je kvalitou převyšující radost z uzdravení chromých nohou. Ze srdce nám všem přeji, abychom tuto radost prožívali stále a v plnosti. Amen.

**Bože, který jsi připraven
vyslechnout veškeré modlitby
a seslat množství dobrých
darů, rač nám, prosíme, dávat
více toho, čeho nám je třeba,
než toho, co chceme. Amen**

PLÁN AKCÍ NA ROK 2011

15/15

10.-16. ledna	alianční týden modliteb	Cheb
18.-25. ledna	ekumenický týden modliteb	Cheb
5. února	misijní den Vinice	Cheb
18.-20. února	kompas odbor mládeže	Praha
16. dubna	sjezd delegátů	Vikýřovice
29.4.-1.května	konference sester	Litoměřice
28.-29. května	konference sborů	Vinohrady
4. června	20 let Dorkas	Olomouc
14.-16. června	kurz kazatelů	
xx.-xx. července	ecamp - www.chatadoubravka.cz	Chotěboř
3.-4. září	Dny Petra Chelčického	České Budějovice
24. září	Procházkova přednáška	Topolka
8. října	konference misijního odboru	V. Mýto
28.-30. října	Konference odboru mládeže	
5. listopadu	Rada zástupců sborů	Brniště
19. listopadu	setkání studentů teologie	Praha

01.01.11

NA VŠECHNY AKCE SRDEČNĚ ZVEME

Sbor Bratrské jednoty baptistů, Libušina 4, 350 02 CHEB

tel.: 354 431 692 – kancelář sboru

david.slam@centrum.cz , 737 678 166 – kazatel sboru Mgr. David SLÁMA

www.cheb.baptistcz.org , cheb@baptistcz.org

Určeno pro vnitřní potřebu. 24.01.11